
Jul i Mørket

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Jul i Mørket", i: *Mindeudgave Digte*, side: 103, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Jul i Mørket

Hvor er du skøn, du Jord, hvortil vi fødtes!
Hvor blodigt ondt, saa tit din Skønhed ødtes!

Hver Mark stod lys ved Vaar af smaa Mirakler.
Ind under Høsten var de slukte Fakler.

I Morges Dans af Snefnug kuldeskære.
Nu et Morads af Snavs og Hestepære.

Min lille Dreng, saa bløde dine Hænder!
mod hvem bli'r de engang to haarde Fjender?

Decemberrnatten truer vore Hjerter,
Nordøsten blæser ud de svage Kerter.

Hylér der Ulve? Ve os! Vi fornemmer
en Genlyd dér af vore egne Stemmer.

Vi har Europas Sommersletter hærget.
Og vore egne Hjerters med. Og hvad blev bjærget?

Nu over Sneens Lagen paa de Døde
blaftrer vor Tanke sær og nordlysøde.

Et Blændværksskær ud over Is og Ørke
almægtigt kun mod Vintrens Skæbnemørke.

Og er det sandt, at du engang os skabte,
du Lys i Skjul! – i Mulm er vi fortabte.

Kom os til Frelse!

Knap vort Raab forstummet,
da stilner Storm: en Stjerne staar i Rummet,

omstraaler med sit sejershøje Skær os
og flyver os i Møde – se, hvor nær os!

Vi strækker os med vore Lys i Hænde,
om vi kan naa ved Stjernen dem at tænde.

Thi *da* skal – som den la’r os ane –
vi kunne se igen os Vej at bane,

hvor vi med Haab i Tro kan sammen vandre,
lyse os frem mod Vaar, os selv og andre,

og takke Lyset for: trods alt hvad ødtes,
du er dog skøn, du Jord, hvortil vi fødtes.